

KIS LAP



ILONKA LEVELE. (Lásd a 410. lapon.)

HÁROM TESTVÉR.

— Beszélyke. —

(Vége.)

KATICZA a három testvér közt legidősb volt s egy boltban varrással keresett egy kis pénzt, melyből mindhármuknak meg kellett élni. Katicza nem volt rossz testvér, hanem persze néha kissé nehéz dolognak tartotta, hogy olyan fiatal leány létére már az egész család gondját viselje s ezért néha szigorú volt testvéreihez. Most is szeretett volna haragudni, de Károly megelőzte s vidáman mondá:

— Pompás kirándulást tettünk! Katicza, készítsd el hamar a vacsorát, éhesek vagyunk, mint a farkasok. Nézd csak, milyen piros a Milike orczája! Soha sem volt ilyen jó színben. Végig néztük az egész karácsony-vásárt. Hujh! ha pénzem volna, beh sok szépet tudtam volna vásárolni!

— Bolond beszéd! Ugyan mit vásárolnál?

— Hát legelőször is vennék Milikének egy jó meleg téli ködmönkét, hogy nappal is kimehessen. Ugy-é, kicsikém, ez volna a pompás karácsonyi ajándék?

A kis leányka szemei ragyogtak a gondolatnál, ha neki szép téli ködmönkéje volna! De csakhamar véget vetett Katicza az efféle beszédnek.

— Örüljetek ha lesz holnap vacsorátok, mondá.

Károly belátta hogy biz ez nagyon igaz, karácsonyeste lesz ugyan, de arra bizonykár gondolni is, hogy az ő szegény lakásukba is valami örömet hozzon.

Másnap reggel Károly korán fölébredt, sőt tulajdonképen egész éjjel keveset aludt, folyvást törte a fejét valamin, de semmikép sem tudta kisütni, amit akart. Reggel tehát, midőn Katicza is fölkelt már, de a kis Milike a tegnapi nagy kirándulás után a szokottnál mélyebben aludott, Károly halkán így szólt nényjéhez:

— Katicza, tudod-e, hogy ma este lesz karácsony estéje?

— Tudom. És aztán?

— Aztán... hát aztán bizony ugy látom, hogy nekünk nagyon szomorú karácsonyesténk lesz. Én magam nem sokat törödném ugyan vele... de lásd, szegény kis Milikénknek mégis csak kellene valami örömet szereznünk... A szegény gyermek örökké itthon ül, elhagyatva, egyedül... tavaly édes anyánk még készítet nek egy kis karácsonyfát s emlékszem, mily boldog volt a kicsike! Nem tehetnénk most is valamit, hogy öröme legyen?

— Már tegnap mondtam, hogy szó sem lehet efféléről, felelt Katicza komolyan. Magam is szívesen tenném, — de jól tudod, hogy az efféle dolog pénzbe kerül, pedig csak épen, hogy meg tudunk élni valahogy. Majd ha neked is lesz újból kereseted, akkor tehetünk valamit. Addig nem lehet.

— Persze... persze... csakhogy épen ma kellene... ma, mikor minden jó gyermeknek megvan az öröme, szólt Károly, aztán sohajtva folytatá: No, hiába! Nem lehet, meg kell nyugodnunk sorsunkban.

Milike épen akkor fölébredt s mosolygó arcczal nézett Károlyra. Egész

éjjel azzal a sok szép dologgal álmódott, amit tegnap este látott s a visszaemlékezés még most is boldoggá tette. Ölébe vette kedves cziczáját és elmesélte neki, mit mindent látott. Ezzel egészen új időtöltést nyert s nem jutott eszébe busulni a miatt, hogy míg más gyermekek e napon már előre örülnek az estének, ő csak úgy elhagyatva, magányosan tölti, mint máskor, mert Katieza korán elment dolgaira, Károlynak pedig nem volt maradása a szűk szobában, szerte bolyongott az utczákon.

Kemény hideg, de tiszta verőfényes nap volt s Károly zsebre dugott kezekkel minden czél nélkül járt erre-arra. Egyszer két iskolás fiu ment el mellette, korcsolyát tartva kezökben.

— Igaz! szólt Károly magában. A városligetben már talán befagyott a tó, lehet rajta korcsolyázni. Holnap mint ünnepnapon sok ember lesz ott . . . ha már egyebet nem tehetek Milikéért, kiviszem holnap, hogy lássa a korcsolyázást. Ez nagy örömet fog neki szerezni. Hanem előbb kimegyek s megnézem, csakugyan befagyott-e már a tó, nehogy hiába menjünk holnap.

Meg is indult rögtön s gyors léptekkel haladt a liget felé. Nem sokára ott állt a tó partján s látta, hogy már be van ugyan fagyva, de a jég még nem elég erős. Néhány pajkos diák próbálgatta a szélén s a parton állók nagyot nevettek, mikor a jég beszakadt s a fiuk térdig lübbizkoltak a hideg vízben.

Károly maga is mulatott a pajkos fluk csinyein; egyszerre azonban másfelé fordult figyelme. Egy szép nagy fekete

kutya futott teljes erejéből egy bot után, melyet a partról dobott valaki a tó jegére.

A szép állat visszahozta a botot s átadta egy férfinak, ki urasági inasnak látszott s igen mulatságosnak találta, ha a kutya megesuszott és bukfeneczet vetett a sima jegen. Károly, ki nagyon szerette az állatokat, közelebb ment s így szólt:

— Vigyázzon, ne dobja a botot oly messzire, mert ott a tó közepén még nagyon gyöngö a jég . . . könnyen beszakad s ez a szép állat odaveszhet.

— Mi közöd hozzá? Reám bízták nem te rád, felelt az inas gorombán.

És csak azért még messzibbre dobta a botot s a virgoncz kutya szélsébséget iramodott ismét utána; de amit Károly megjósolt, nyomban be is teljesedett: a jég beszakadt, a szép állat a tóba esett. Iparkodott kimászni, de amint lábaival a jégtáblába kapaszkodott, ez mindig leletört s a szegény kutya kétségbeesetten vergődött a hideg vízben.

A parton sok ember gyült össze s többen haragosan kifakadtak a haszontalan ember ellen, ki ily veszedelembre ejtette a szép állatot. Ezzel azonban nem volt segítve a bajon, pedig mindnyájan azt kiáltozták, hogy meg kell menteni a kutyát. Igen ám, de miként? A jég nem bírhat el egy embert, ha már a kutya alatt is beszakadt.

Lármázva, tanakodva álltak az emberek a parton s a szegény kutya még mindig hiába vergődött a vízben . . . már gyöngülni is kezdett, a jég hideg vízben megdermedtek lábai s ha elmerül — akkor veszve van. Egyszerre azonban a par-

ton állók körül előugrott egy izmos termetes fiatal ember s egyenesen a jégre szaladt. Mindenki láthatta, hogy az ifju elhatározta a szegény állat megmentését, de senki sem tudta, mily módon akarja tervét végrehajtani. Ez az ifju pedig Károly volt.

— Kinek van egy jó erős botja? kérdé a bámész nézőktől.

Többen odanyújtották botjukat s Károly kiválasztott egyet, melynek erős vas gombja volt, aztán megindult a jegen. Alig tett néhány lépést, a jég beszakadt — de Károlyt ez nem zavarta meg, sőt erre, úgy látszik, előreszámított. A bottal hatalmas csapásokat mért a

jégre, mely öszszetöredezett s ekként Károly egy keskeny csatornát vágott s mindig beljebb-beljebb ment a tóba. A víz is mindinkább mély lett s a parton állók közül sokan már félni kezdtek és kiáltottak, ne menjen tovább, mert baj éri.

Károly azonban jól tudta, hogy a tó vize legföljebb válláig fog érni. Csöppet sem volt ugyan mulatságos a jéghideg vízben így megfürödni; de ezzel most nem gondolt, hanem szaporán haladt előre.

Néhány percz múlva, mikor a víz már meléig ért, áttörte az utolsó jégdarabot is, mely a kutyától elválasztotta s a szegény állat végső erőfeszítéssel odauszott megmentőjéhez. Károly megragadta s néhány pillanattal később szerencsésen visszatért vele a partra.

A nézők megéjlenezték s körülvették, hogy kezet fogjanak vele.

— Derék le-gény vagy! Bátor ifju vagy! mondák többen.

Egy finom öltözetű öreg ur is odalépett hozzá és így szólt:

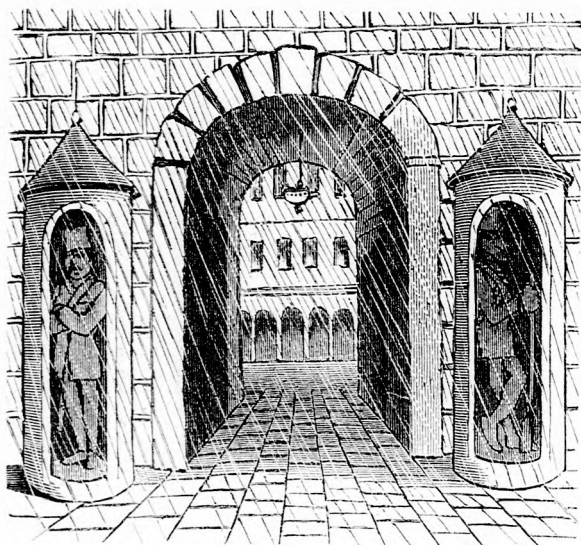
— Fiatal barátom, nagyon derék dolog, amit tettél. Én ismerem azt az urat, akié ez a kutya. Nagyon szereti s tudom, fényesen meg-

jutalmazna tetteredért. Az ő nevében fogadd ezt.

Egy ötforintos bankjegyet nyújtott feléje. Károly szinte elpirult, aztán így szólt:

— Oh uram . . . köszönöm . . . nem fogadhatom el, szegény fiu vagyok ugyan, de ezt nem pénzért tettem . . . Most sietnem kell, mert rám fagy ez a nedves ruha.

Nem messze volt az őr háza, ide sietett Károly. Az őr, ki maga is látta a történ-



ESŐBEN. (Lásd a 407. lapon.)

teket, szívesen adott Károlynak más ruhát, míg saját öltönei a kályhánál megszáradtak, amibe bizony sok idő telt bele.

Végre azonban felöltötte ismét saját ruhát s megindulhatott hazafelé. Azt nem vette észre, hogy mindenütt nyomában



MARMAROSI OLÁH NŐK. (Lásd a 410. lapon.)

jár egy ur s midőn Károly belépett szerény kis lakásukba, az az idegen a szomszéd lakásba ment, be

Nemsokára Károly után hazatért. Katicza is és megfőzte szerény ebédjüket. Ebéd közben Károly el akarta beszélni

kalandját, de aztán mégis jobbnak látta elhallgatni . . . az a Katicza olyan szigorú, hogy bizony még jól megpirongatná . . . a kis Milike pedig bizonyosan aggódnék, hogy beteg lesz a hideg fürdő után. Jobb nem is tudniok semmit.

Ebéd után Katicza is, Károly is újból távoztak s Károly távozáskor félig szomorúan, félig tréfásan így szólt Milikéhez:

— Azután jól vigyázz, Milike! Ha este bekopogtatna a Jézuska, bocsásd be!

— Ugyan ne beszélj ilyen esztelenségeket, szólt Katicza. Jól tudod, hogy nincs mit várni, minék biztatgatod, hogy aztán még inkább szomorkodjék?

— No no . . . hiszen csak egy kis tréfát akartam csinálni . . . én magam akartam ma korábban hazajönni és úgy kopogtatni, mintha valami idegen jönne.

Milike jól tudta, hányadán van a dolog, nem is várt ő semmit, senkit s csöndesen játszogatva cziczájával, ott ült a kályha mellett. Már egészen besötétedett s a kis leány a hosszas magányban félig elszenderülve félig álmodott, félig visszaemlékezett a múlt évekre, midőn a jó mama még élt . . . s ilyenkor este már égett a sok apró gyertya a karácsonyfán és oly boldog volt mindenki . . . mig most oly csöndes, sötét, szomorú minden!

Egyszere kopogás hallatszik . . . ez bizonyosan Károly. Milike gyorsan az ajtóhoz sántikál s kinyitja — — de ijedten visszahökken. Aki belépett, az nem Károly . . . az valami tündér . . . egy gyönyörű fiatal nő, szelíden mosolygó arczal. Milike nem tudta, nem álmodik-e még most is, mert ime, a fiatal hölgy után ezüst

paszomántos ruhába öltözött inas lép be, egyik kezében gyönyörű kis karácsonyfával, a másikban nagy esomaggal . . . és néhány percz múlva a karácsonyfa gyertyáskái csillogva égnek, az asztal pedig tele van rakva mindenféle szép és becses portékával . . . ruhákkal, esemegékkel, még játékszerekkel is.

A kis leány csak bámult . . . bámult; az idegen hölgy pedig mosolygva nézte a gyermek ámulatát, de nem szólt semmit. Már épen el volt rendezve minden, midőn kívülről léptek zaja hangzott s valaki mondá:

— Ohó, mi történik nálunk, Katicza? Nézd csak, milyen világosság sugárzik szobánk ablakaiból!

Az ajtó megnyílt s Katicza és Károly beléptek, — azaz csak akartak, mert mindketten egészen megbüvölve álltak meg a küszöbön, midőn a szobában történeteket látták. Az idegen hölgy ekkor végre megszólalt és kedves-nyájasan mondá:

— Csak jőjjetek, jőjjetek közelebb! Te Katicza vagy ugy-e, leányom? — te pedig Károly, a derék, bátor ifju! Ti is csodálkoztok, mint kis hugotok Milike, aki bizonyosan azt hiszi, hogy én valami tündérkirályné vagyok. De mindjárt megmagyarázok mindent.

Katicza és Károly neki bátorodtak annyira, hogy beléptek a szobába; de bizony igazán nem értették az egészet.

Az idegen hölgy Katiczához fordulva, mondá:

— Legelőször is azt kell kérdeznem, tudja-é, mit tett Károly ma délelőtt?

Katicza csodálkozva nézett testvérére s azt felelé, hogy nem tud semmit.

— Gondoltam, hogy nem mondja el, szólt az idegen nő.

Ezután röviden elmondta a délelőtti kalandot a kutyával. Milike, ki szintén meglepetve hallgatta a történetet, megölelte Károlyt és meghatva mondá:

— Kedves Károlykám! Jól tetted, hogy megmentetted a szegény állatot.

— Jól bizony, szólt az idegen nő. De nem ez a legfőbb, hanem hogy bizonyosságát adta igazán nemes, jó szívének. Nagybátyám látta az egészet . . . ő volt az, aki jutalommal kínált meg, kedves fiam. És midőn el nem fogadtad, ámbár látszott, hogy szegény fiu vagy, utánad jött, kérdőzködött s megtudta, hogy ti hárman mily derék jó testvérek vagytok és mily bajos így árván megélnetek. Elmondott mindent férjemnek, Kővári grófnak s férjem megbizott, hogy ezt a kis örömet szerezzem nektek.

— Oh, kegyelmes grófnő, szólt Károly . . . nem vagyunk érdemesek annyi jószágra.

— Csak csöndesen, fiatal barátom. Ez még nem az egész. Még egy ajánlatot is hoztam s remélem, elfogadjátok. Itt a nagy városban bajos megélnetek és beteg kis testvéreteknek nem jót tesz a szoba levegő. Férjem egyik nagy birtokán van egy gyár is, és itt szüksége van egy ügyes asztalosra. Ha tehát kedvedre való, ott lesz jó állásod, idővel majd reád bizzuk az egész műhelyt. Katicza lesz a háziasszony, Milike pedig a jó szabad levegőn még meg is gyógyulhat.

A három testvér alig tudta, miként mondjon hálát ennyi jószágért. A grófnő pedig végül így szólt:

— Hiszem, hiszem, hálások lesztek: de most erről ne beszéljünk többet. Ma, a szent Karácsony estéjén legyetek vigán, holnap pedig jőjjetek lakásomra, ott rendbe hozunk mindent, mert néhány nap múlva indulnotok kell, hogy Károly ujévre elfoglalhassa új állását.

Ezzel a nemesszívü grófnő távozott s a három testvér hol sirt hol kaczagott az örömtől s olyan boldog karácsonyestéjük volt, hogy még esztendőik multával is megemlékeztek róla.

E S Ő B E N.

(Képpel a 404. lapon.)

Eső, eső, csak úgy dül.
 Biz megázom emberül.
 Jaj Marika, jaj Ernő,
 Hol maradt az esernyő?
 Nini, két honvéd-legény . . .
 Hogyha, hej ha volna nekem
 Ilyen jó fa-köponyegem,
 Nem félnek a víztől én;
 Hej kaszárnya, nagy kaszárnya,
 Oltalmazzon kapud szárnya!
 Hopp, mögéje settenek;
 S a míg szakad
 Az áradat
 Mögüle ki sem megyek.

Kis értesítő.

A »KIS LAP« mult számába hiba csuszott be; nem a 26-ik, hanem a 25-ik szám volt az, amit jó lesz, ha magatok igazítjátok ki tollal, nehogy, ha a számok belesznek kötve, zavar támadjon.

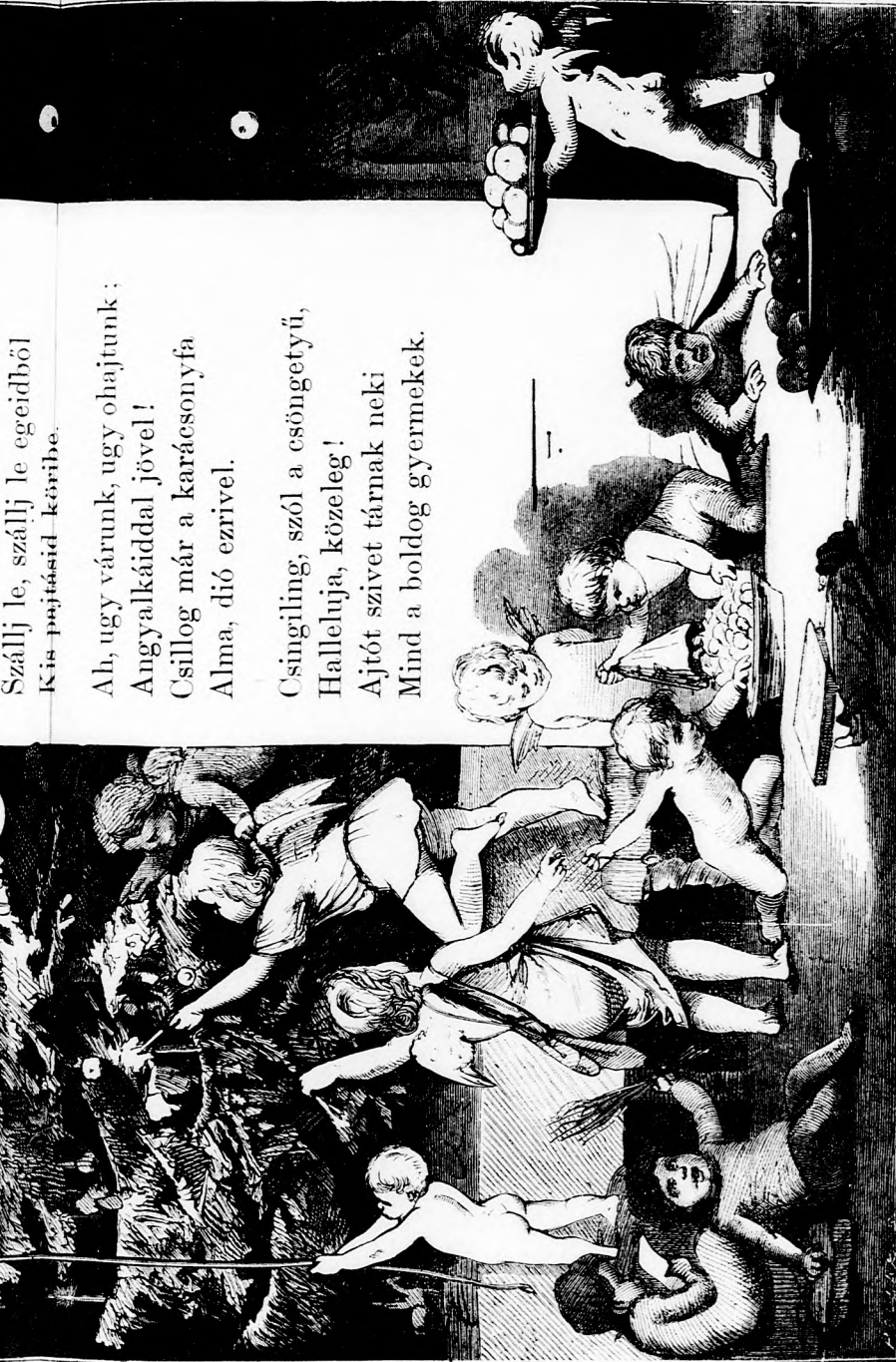
F. b.



Jézus Jézus, kedves Jézus,
Gyermekneknek öröme!
Szállj le, szállj le egeidből
Kis pajtásid köribe.

Ah, úgy várunk, úgy ohajtunk:
Angyalkáiddal jövel!
Csillog már a karácsonyfa
Alma, dió ezrivel.

Csingiling, szól a csöngetyű,
Halleluja, közeleg!
Ajtót szívet tárnak neki
Mind a boldog gyermekek.



KARÁCSONY ESTÉJE.

ILONKA LEVELE.

(Képpel a czimlapon.)

KEDVES mama! Írok neked levelet.
 Azt írom, hogy: »jaj de nagyon szeretlek!«
 Azt is írom: »tisztetem a kis papát.
 Vegyen nekem fürtös, búbos,
 Piros arczu kis babát!«

A BUSZTÁRD.

(Képpel a 416. lapon.)

BÚBOS, tarajos madarakat látunk eleget,
 akárhány tyukoeskánk és galambunk
 van ilyen; hanem olyan szakála mint
 ennek a legénynek itt máj rajzonkon van,
 az bizony ritka dolog a madárvilágban;
 ekkora csak egyik-másik tisztos öreg bá-
 csinak szokott lenni.

Ez a szakálás madár a busztard, a
 tyukok fajából való. Hajdanában Európa
 némely vidékein is élt, de most már ki-
 pusztult és csak messze Ausztráliában ta-
 lálható, honnan néha hoznak egyet-egyet
 az állatkertekbe.

Nagyon félénk, jámbor madár. A ho-
 mokot, száraz vidéket szereti s itt éledegél
 fűből és apró rovarokból. Szárnyai rövi-
 dek, úgy hogy röpülni csak nehezen bír.
 de annál gyorsabb a futásban és szalad
 is mindjárt, ha valami veszedelmet észre
 vesz. Tojásait a föld hasadékaiba helyezi
 s többé nem törődik velök, mert a kicsi-
 nyek, mihelyt kibujnak, pompásan tudnak
 szaladni és maguk megkeresik élelmöket.

A him tolla sokkal szebb s csak a
 himnek van olyan szakála, mint a rajzon
 látjuk. De ez a szakál nagyon furcsa ám;
 ha a busztard akarja, semmi sem látszik
 belőle. Ez a szakál ugyanis oly módon áll
 elő, hogy a busztardnak nyakától fogva
 egészen mellén végig a bőr alatt zaeskö
 forma légtartója van. Ha ezt fölfújja,
 akkor mellén a toll fölborzolódik s meg-
 van a szakál, mely nagyon bátor és har-
 czias külsőt kölcsönöz a félénk madárnak.

MARMAROSI OLÁH NŐK.

(Képpel a 403. lapon.)

Kedves Forgó bácsi!

NEM régiben, emlékszem, közölt a mi
 kedves »Kis Lap«-unkban egy képet,
 mely a marmarosi sósvíz-árust ábrá-
 zolta. Mindjárt ráismertem, mert én itt,
 a szép, regényes Marmaros megyében la-
 kom édes szülőimmal. Tudom, kis olvasó-
 társaim közül kevesen lagnak ily szép vi-
 déken, ámbar, azt mondja mamácskám,
 mindenki legjobban szereti és legszebbnek
 tartja a saját szülőföldjét.

Egy fényképem van és már régebben
 eltökéltem, hogy beküldöm kedves Forgó
 bácsinak, ha talán lerajzolásra érdemes
 volna. E kép a mi vidékünkön lakó oláh
 nép, vagyis inkább csak az oláh nők vise-
 letét mutatja. Mert a falusi nép itt na-
 gyobb részt nem magyar, hanem orosz és
 oláh nyelvű és bizony a magyaroknak ott
 a termékeny alföldi síkságon jobb dolguk
 is van.

Marmaros megye nagyon bércezes, ri-
 deg vidék; szép, regényes, de bizony a sok
 hegy és szikla miatt nem igen termékeny.
 A föld alatt van egy nagy kincs, a só, me-
 lyet több bányából aknáznak, de jó szán-
 tó föld kevés van. A férfiak tehát eljárnak
 messzire mindenfelé más munkára, hogy
 egy kis pénzt keressenek; ezalatt pedig
 otthon a nők szántanak, vetnek, kapálnak
 s ha van valami eladni valójuk, beviszik a
 szomszéd városkába a piacra.

Itt látta őket a fényképész is, a mint
 egy kosár sütő-tök körül álltak és várták
 a jó szerencsét, hogy valaki megvegye a
 jó édes tököt. Fényképet készített róluk,
 egyet én is kaptam s most elküldöm ked-
 ves Forgó bácsinak, hogy lássák más vi-
 déken lakó kis olvasótársaim a marmarosi
 népviseletet.

Kedves Forgó bácsit szívesen üdvö-
 zölve maradok

hü kis olvasója.

Czeplédi Ilona.

AZ EDÉNYEK ZENDÜLÉSE.

— Mese. —

AKÜLÖNFÉLE edények mind rendesen ott állanak ugyan a maguk helyén, azonban mégis meglátszik mindeniken, hogy igen izgatottak. Alig várták a perczet, hogy Panni, a szolgáló kimenjen a konyhából, a cselédország rezidenciájából és rögtön mind összegyülekeztek, nagy tányérok, tálak, bogrács, főző és evő kanál kisasszonyok, kés és villa nemes ifurak, palacsinta és pampuska-sütő öreg férfiak, lábas uraság, roppant nagy és tekintélyes hasával, és feleségével, a finom nevelésű és szép tejfölös bögrével, palaczk kisasszony, vékony nyakával, a kalácsütő tepsik családja és az öreg kanáltartó aszszonyság, a kis tányérok tisztos és tekintélyes családjával együtt.

— Óh! szólalt meg a kis Tányérpapa, kedves urak és asszonyságok, érdeemes gyülekezet! Önök tudják, mily veszély fenyeget engemet és családomat. Idegen, új kis tányérokat akarnak helyünkbe hozni, hogy azokról egyék az uraság, mirőlünk szegényekről pedig csak a cselédség. Óh! mily durva kezek fognak majd érinteni bennünket! Ily magas rangból egyszerre mélyre kell alásülyednünk. Kérlek titeket, kik barátaim vagytok, s önöket is uraim és asszonyaim, kiket távolról is mint becses és nemes szívű edényeket-akarom mondani egyéneket ismerek, segítsenek rajtam!

Ezen beszéde a kis Tányér-papának, igen meghatotta, sőt könyekre is fakasztotta az érdeemes gyülekezetet, és Tál ur nagy lelkesedéssel így kiáltá:

— Megvédjük egész családodat és harczolunk értetek az utolsó porcellán-darabkáig!

Mindjárt ki is válogatták a harcra képes férfiakat. A nagyszáju Tál ur lett a vezér.

Most belépett a szolgáló, hozván be magával huszonnégy zöld színű, igen csinos kis tányérkát; ezeket egy meglehetősen rossz karban lévő székre helyezte, azután ismét távozott. A csintalan habverő urfi végig nézett rajtuk és halkán így szólt:

— De szép leánykák vannak ezek között, bizony még egyet feleségül is veszek.

— Csak hallgass, felele rá ép oly halkán a kenyérvető lapát, s állj készen a harcra! Ti nektek meg azt mondom, folytatá a hadsereghez fordulván ne támadjatok rájuk mindjárt, hanem előbb kérdezzétek ki őket.

A tanács elfogadtatott, és Tál uram így szólíttá meg az új kis tányérok családját:

— Ugyan kérem, nem mondaná meg, kihez van szerencsém és hogy voltaképp önök mit akarnak itt?

— Én, volt a felelet, gr. Kis-Tányéri vagyok, fiaimat pedig mind vitéz gr. Kis-Tányériaknak hívják. Mi azért jöttünk, hogy helyünket, a régi kis tányérok helyébe elfoglaljuk és hogy a legméltóságosabb uraság rólunk egyék.

Ekkor az otromba tál elkezdett gorbáskodni, gróf Kis-Tányéri szintén, és sehogysem voltak képesek kiegyezni.

A dolog végre harcra került. A zöld tányérok vezére és családapja szépen elrendezte csapatját, de a széles és ren-

detlen tál nem, s épen ez lett szerencsétlenségök. — Most kezdődött a csata!

A palacsinta sütőt a gróf Kis-Tányéri földre terítette, ez pedig estében a vezért, Tál urat széllyel repesztette. Villának és Késnek egy vitéz Kis-Tányéri vitéz a szívét, az az a szöveget, amely összetartotta, kiszakította; e fölötti bánatjában és haragjában Kanál kisasszony a baltát hívta segítségül, és ez egy zöld tányért megsebesített. Haragjában most a »zöld« csa-

pat vezére neki biztatta vitéz seregét, úgy, hogy az ellenség csapatja rövid idő alatt tökéletesen elpusztított.

A régi kis tányérok az edénytartó egyik félreeső zugába kerültek, s a győztes csapat ezeknek helyét diadalmasan elfoglalta.

Ezután az edények nem háborgatták többé a zöld tányérokat és vezéröket, gr. Kis-Tányéri ő méltóságát.

Nagy Ibolyka.

FÖLADVÁNY A SZENT IRÁSBÓL.



Mit ábrázol e jelenet?

A BÁBU ÉS A KIS MANÓ.

— Karácsonyi mese. —

Már egy hét óta nem volt nyugta a gyermekseregnek... oly lassan multak a napok, az a Karácsony talán már soha sem fog megérkezni! De végre, végre mégis megérkezett, megvirradt a nap, melynek estéjét oly türelmetlenül lesik a jó gyermekek, akik számíthatnak arra, hogy a Jézuska meg fog róluk emlékezni. Hanem ez volt ám még igazán a hosszú nap! Alig-alig lehetett bevárni, hogy valaháramár esteledjék.

Legtürelmetlenebb volt a kis Annácska. Megmondta ugyan neki a mama, hogy szépen várni kell, míg az esti harangszó megkondul, akkor fog megérkezni a Jézuska; de a kis leány nem győzte várni s mikor már kissé sötétedni kezdett, kiment az udvarra, aztán a kapu elé.

— Legalább meglesem, honnan jó, gondolá magában.

Aztán még mást gondolt, — azt, hogy talán még jobb volna elébe menni a Jézuskának. Igen ám, csak tudná, melyik uton fog jönni.?

Ott ült a nagy fán egy öreg varju — hátha ez tudja? Annácska tehát megkérdezte tőle. A varju azt felelte, hogy »Krák! krák!« és elröpült. Annácska ezt úgy értette, hogy a varju azt mondja: »Jöjj utánam!« Ment tehát utána. De a varju csakhamar messze elröpült s Annácska maga állt kint a mezőn.

Itt egy nyulacskaival találkozott. A nyulacska nagyon udvarias volt, két hátulsó lábára állt és kérdezte:

— Mit keressz itt, kis leány? Ma Karácsony estéje van, minden jó gyermeknek ott-hon kell lenni és várni a Jézuskát.

— Igen, de én épen a Jézuska elé indultam, hogy hamarabb találkozhassem vele. Kedves nyulacska, mondd meg, merre fog jönni?

— Oh, azt nem tudja senki sem,

nem látja senki sem, felelt a nyulacska.

Aztán kikapart a hóból egy káposztalevélkét, szájába vette és haza iramodott, hogy a kövér levélkét megegye vacsorára.

De Annácska nem tágitott s még mindig hitte, hogy majd csak találkozik valakivel, aki megmutatja neki az utat, melyet keres. Csakugyan találkozott is nemsokára a rókával s ez így felelt kérdésére:



— Oh, én tudom, csak jöjj velem, kis leány!

Annácska nagyon megörült és gyors léptekkel követte; a róka pedig ravaszul hunyorgatott szemeivel s egyenesen az erdőbe vezette a kis leányt, hogy ott szétépje és megegye vacsorára. Egyszerre azonban messziről lövés hangzott, a róka megijedt, elfutott s Annácska ekként szerencsésen megmenekült a veszedelemtől. — igen ám, de most már egészen elhagyatva állott az erdőben. Már sötétedett, minden csöndes volt körülte... nem tudta, merre menjen. Most már sajnálta, hogy távozott hazulról. Egyszerre megcsöndült messze távolban az estharang, a jel, hogy a Jézuska megérkezett a jó gyermekekhez.

És Annácska nincs otthon!

Szomorúságában már majd sirva fakadt, midőn egyszerre egy vékonyka hang szólalt meg egészen közelében:

— Szeretnél hazajutni, ugy-e, kis leány?

Annácska körültekintett s majd elájult ijedtében. Mert aki megszólította, az egy piczi-piczi erdei manó volt, egy csodálatos czérnalábu, hosszú orru legényke. Annácska egy fához támaszkodott rémületében; de akis manó éppen nem bántotta, sőt mosolyogva mondá:

— Ne félj semmit, kis leány. Ne félj! Te szeretnél hamar hazajutni, de nem tudsz kitalálni az erdőből. Én kivezetlek, de ezért meg kell, ám fizetned. Tudom, hogy a Jézuskától vársz egy szép bábút is. Éppen ez kellene nekem, mert meghalt a feleségem. Ha nekem adod a bábút, haza vezetlek.

Annácska persze beleegyezett, a kis manó gyors léptekkel megindult, a leányka utána és csakhamar kint voltak az erdő szélén, honnan már láthatták Annácska szüleinek házát. Ekkor e kis manó így szólt:

— Most én előre sietek a karácsonyfa alól elviszem a bábút. Isten veled. Esztendőre, ha jobb leányka válik belőled, talán visszahozom neked.

Ezzel a manócska eltűnt. Annácska egész erejéből futott és végre haza is ért. A karácsonyfán már égtek a gyertyák, a többi gyermekek vígan játszadoztak a kapott ajándékokkal s Annácska számára is volt ott sok szép holmi. De aminek legjobban örült volna, amit remélt: bábú nem volt ott s a mama azt mondta:

— Kedves leányom, a Jézuska hozott neked egy szép bábút is, amire oly nagyon vágytál. De mivel éppen most oly helytelen dolgot tettél s messzire elkóboroltál, hát bizony a bábút elvitte a manó.

Annácska okult ebből és a következő esztendőben türelemmel várta a karácsony estét. És nem is várta hiába, a szép bábú megkerült s most a kis leány vígan játszadozik vele.



A „KIS LAP“ t. olvasóihoz!

Ismét egy új kötete a „Kis Lap“-nak közeledik vége felé. Már a tizenegyedik kötet lesz ez, mely a folyó év végével befejezését nyeri, s melyet az új esztendőben követni fog a tizenkettedik kötet.

Egész kis könyvtár az, amit Forgó bácsi hat év óta már nyújtott kedves kis olvasóinak. És évről-évre növekedett a „Kis Lap“ apró híveinek serege s hiszem, növekedni fog még jövőben is, mert ha már eddig is sikerült szerencsésen megtalálni Forgó bácsinak a hangot, melyen kis híveit oktatva mulattatja, még inkább bizhat benne ezentúl, mivel az eddigi tapasztalatok s a kis olvasóival való folytonos szellemi érintkezés világosan megmutatta az utat, melyen haladnia kell. Bizvást mondhatja tehát Forgó bácsi, hogy a „Kis Lap“ évről-évre jobb lett és mindinkább kedvesebb olvasmánya lesz ezután az okulva mulatni kívánó gyermekvilágnak, melynek szeretete, meleg ragaszkodása Forgó bácsi legédesebb jutalmát képezi.

A „Kis Lap“-nak a jövő évvel meginduló XII-ik kötete számára az érdekes és változatos közlemények hosszú sorozata van már készletben. Az első számban

„Két tűz között“

ezimel hosszabb elbeszélés fog kezdődni, e mellett pedig kisebb beszélek, mesék, ismerető cikkek, költemények, művészi kivitelű rajzok kíséretében fogják követni egymást. Rejtvények, találós mesék és másnemű föladványok ezentúl is sűrűn adnak alkalmat a fejtöresre, a nagy pályaföladvány pedig, e kötet folyamában ismét díszes jutalmakkal int a nyertes megfejtők felé.

Hiszem, hogy mint eddig minden új kötetnél, most is megsaporodva fogom együtt találni kis olvasóim seregét. A régi híveket úgy mint az újakat egyenlő szeretettel fogadom. Boldog ünnepeket! Igaz híveket!

Forgó bácsi.

A „Kis Lap“ művészi kiállítását régi törekvéseinkhez híven folyton magasabb színvonalra igyekeztünk emelni, oly finom rajzok és metszetek közlését határoztuk el, melyeknek költségesebb volta szükségessé teszi, hogy a „Kis Lap“ aránytalanul csekély előfizetési árát öszhangzásba hozzuk a fokozott kiadásokkal.

De ezen ár-fölemelés *annyira csekély*, hogy az előfizetési díj még mindig olyan olcsó marad, hogy a szerényebb sorsú is, úgy mint eddig, gyermekeinek áldozat nélkül megszerezheti.

Mert ez ár-fölemelés évnegyedenként

csak 20 krajczár!

A „Kis Lap“ előfizetési ára tehát újévtől fogva:

Negyedévre	1 frt 40 kr.
Félévre	2 frt 80 kr.

Az előfizetési pénzek, (melyeknek beküldésére a postai utalványok használata a legzélyszerűbb) az „Atheneum“ kiadó-hivatalához, Budapest, ferencziek tere 7. sz. küldendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.



A BUSZTARD. (Lásd a 410. lapon.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület.

Kiadja és nyomtatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.